

เลขรับที่ น. ๑๗๒/๒๕๑๕

เรื่อง นายชวนต่องหากระทำผิด พ.ร.บ. ป่าไม้ ฯ

กฎหมาย ระเบียบ พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่ง
พ.ร.บ. ป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓

ไม้ยางนาและไม้เคี่ยมในจังหวัดชุมพรถูกกำหนดเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ บัญชี ๖ ลำดับที่ ๑๕๔ และ ๓๙ ฉะนั้น เฉพาะไม้ยางนาและไม้เคี่ยมที่ขึ้นในป่าจึงจะเป็นไม้หวงห้าม หากบนทอนยอม ไม้ใช้ไม้หวงห้าม

ข้อเท็จจริงและปัญหา กรมป่าไม้แจ้งว่า ได้รับรายงานจากจังหวัดชุมพรเกี่ยวกับกรณีนายชวน ต่องหาผิดพระราชบัญญัติป่าไม้ ฐานทำไม้และมีไม้แปรรูปหวงห้ามเกิน ๐.๒๐ ม^๓ ไว้ในครอบ ครองโดยไม่ได้รับอนุญาต คือ ไม้เคี่ยม ๑๒ แผ่น ปริมาตร ๐.๑๓ ม^๓ และไม้ยางนา ๓๑ แผ่น ปริมาตร ๐.๑๔ ม^๓ คดีถึงที่สุดโดยพนักงานอัยการจังหวัดชุมพรสั่งไม่ฟ้อง และให้คืน ของกลางแก่ผู้ต้องหา กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม้ยางนาเป็นไม้หวงห้าม ผู้ต้องหา ไม่มีหลักฐานการได้มาย่อมจะคืนไม้ให้ไม่ได้ แม้จะอ้างว่าเป็นไม้ที่ทำออกจากในที่ดินของโรง เรียน และสำหรับไม้เคี่ยมผู้ต้องหาต่อสู้ว่าเป็นไม้ที่ทำออกในที่ดินของโรงเรียน แต่ครูใหญ่ โรงเรียนที่ถูกผู้ต้องหาอ้างเป็นพยาน ให้การว่าที่ดินของโรงเรียนไม่มีไม้เคี่ยม ดังนั้น ไม้เคี่ยม ของกลางน่าจะคืนให้แก่ผู้ต้องหาไม่ได้ จึงขอให้กรมอัยการพิจารณาวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่งว่า ไม้ ของกลางในคดีควรจะถือว่าเป็นของรัฐหรือไม่

คำวินิจฉัย ไม้ยางนาและไม้เคี่ยมในจังหวัดชุมพรได้ถูกกำหนดให้เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้าม พ.ศ. ๒๕๐๕ บัญชีที่ ๖ ลำดับที่ ๑๕๔ และ ๓๙ ไม้ทั้งสองชนิดดังกล่าวหาใช่ไม้สักและไม้ยางทั่วไปในราชอาณาจักรไม่ ฉะนั้น ไม้ยางนาและ ไม้เคี่ยมต้องเป็นไม้ที่ขึ้นในป่าจึงจะเป็นไม้หวงห้ามตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓

และเมื่อพิจารณาจากคำให้การนายสมพรแล้ว ฟังได้ว่า ไม้ยางนาของกลางเป็นไม้ที่ขึ้นในที่ดินของโรงเรียนบ้านบ่ออิฐ หาได้ขึ้นในป่าไม้ และตามหลักฐานในสำนวนการสอบสวนก็ไม่มีพยานให้รับฟังได้ว่า ไม้เคี่ยมของกลางได้ถูกตัดมาจากในป่า ฉะนั้น ไม้ยางนาและไม้เคี่ยมของกลางจึงไม่เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. และมีไซ้ไม้อันได้มาหรือมีไว้เนื่องจากการกระทำผิดที่จะต้องริบตามมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ไม้ดังกล่าวจึงหาตกเป็นของรัฐไม่.

หมายเหตุ เรื่องนี้กรมอัยการได้มีหนังสือแนะนำให้อัยการจังหวัดส่งเกี่ยวกับของกลางในคดีในครั้งต่อไปว่า “ของกลางควรคืนเจ้าของหรือควรจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ วรรคท้าย”